

uzak yerlerden gelerek kendisinden istifade etmiştir. Abkasî'yi bizzat göremeyen İbn Abdülber, ondan icâzet* yoluyla hadis rivayet etmiştir.

Cidde kadılığı yaptığı da rivayet edilen Abkasî, doksan üç yaşlarında Mekke'de vefat etmiştir.

BİBLİYOGRAFYA :

Sem'ânî, *el-Ensâb*, VIII (nşr. Muhammed Avvâme), Dimaşk 1976 — Beyrut 1396/1976, s. 370; İbn Beşkuvâl, *eş-Şıla* (nşr. İzzet el-Attâr), Kahire 1966, I, 157; Zehebî, *A'lâmü'n-nûbe-lâ*, XVII, 181-183; a.mlf., *el-İber* (nşr. Ebû Hâcir Muhammed Saîd), Beyrut 1405/1985, II, 209; Fâsî, *el-İkdü's-semîn* (nşr. Fuâd Seyyid), Kahire 1378-88/1958-69, III, 3-5; İbnü'l-İmâd, *Şezerâtü'z-zeheb*, Kahire 1350-51 — Beyrut, ts. (Dâru İhyâi't-türâsî'l-Arabî), III, 173.

M. YAŞAR KANDEMİR

ABS (Benî Abs)

(بنو عيس)

Adnânîler'den Gatafan'ın büyük kollarından birini teşkil eden cengâverliğiyle meşhur bir kabile.

Kabileye adını veren Abs'in nesebi Adnân'a kadar uzanmaktadır. Kabile, Abs'in Kutay'a ve Varaka adlı iki oğlundan çeşitli kollara ayrılarak çoğalmıştır. Yurtları, Necd bölgesinin doğudan batıya uzanan en geniş vadisi olan Vâdirummân'ın merkezî kısmı idi. Birçok dağ ve tepelerle çevrili bu topraklarda yarı göçebe bir halde hayvancılıkla uğraşırlardı. Câhiliye devrinde doğuda Esed kabilesi, batıda Benî Kelb, Hubeyb suyu çevresinde de Benî Eşca' ile komşu idiler. 550 yılına doğru Abs kabilesi reisi Zühayr b. Cezîme'nin bütün Gatafan kabileleri ile Hevâzinliler'in reisi olarak kabul edilmesi, bu kabilenin itibarını arttırmıştı. Ancak onların bu üstünlüğü, Âmir b. Sa'saa kabilesinden Hâlid b. Ca'fer'in Zühayr'i öldürmesiyle sona erdi. Abs kabilesi, Câhiliye devrinde çeşitli kabilelerle yaptığı savaşlarla şöret bulmuştu. İslâmiyet'in ortaya çıkışına kadar devam eden bu savaşların en önemlisi, Benî Abs ile kardeş kabile Zübeyn arasında meydana gelmiştir. Yevmü Dâhis (يوم داحس) denilen bu savaş, bir at yarışı sırasında Zübeynîlerin dürist davranmamaları yüzünden çıkmış ve yıllarca devam etmiştir. Hemen hemen bütün Gatafan kabilelerinin kendilerine cephe almasından dolayı bu savaşların çoğunda mağlûp olan Benî Abs, çeşitli yerlere göç etmek zorunda kalmıştır.

Kabile mensuplarının Hz. Peygamber'le görüşmeleri ve İslâm dinini kabul etmeleri hakkında iki ayrı rivayet vardır. Bunların birincisinde, Abs kabilesinden dokuz kişilik bir heyetin Medine'ye geldiği, Hz. Peygamber'in kendilerine çok iyi davrandığı, onların da müslüman olup Medine'ye yerleştikleri ve ilk muhacirler arasında yer aldıkları haber verilmekte, ayrıca heyette bulunan dokuz sahâbînin de isimleri sayılmaktadır. İbn Sa'd'ın naklettiği bu haberde Abs heyetinin Medine'ye hangi tarihte geldiği belirtilmemiştir. Ancak onlardan "ilk muhacirler" şeklinde bahsedilmesi dikkate alınarak hicretin 3. veya 4. yılında Medine'ye geldikleri söylenebilir. Yine İbn Sa'd'ın naklettiği ikinci rivayette ise, yine tarih zikredilmeksizin, üç kişilik bir Abs heyetinin Medine'ye geldiği ve Hz. Peygamber'le konuşup bazı endişelerini dile getirdikleri ve Medine'ye hicret etmeyi düşündükleri anlatılmaktadır ki bu hadiseden onların Medine'ye geldiklerinde müslüman oldukları anlaşılmaktadır. Ayrıca Taberî de hicrî 10. yılda başka bir Abs heyetinin Medine'ye geldiğini kaydeder.

Kabile mensupları, aralarında Hâlid b. Sinan gibi tevhid akidesine inanan ve Hz. Peygamber'in bi'set*ini haber veren bir şahsiyetin bulunmasından dolayı iftihar ederlerdi. Peygamber'in de heyettekilere Hâlid b. Sinan'ı sorduğu ve onun hakkında, "Hâlid, kavminin kaybettiği bir nebî (haberci) dir" buyurduğu rivayet edilmiştir. Hz. Peygamber'in vefatından sonra Benî Abs'in bir kısmının irtidat edip yalancı peygamber Tuleyha el-Esedî'ye tâbi oldukları, ancak daha sonra tekrar İslâm dinini kabul ederek Suriye ve Irak bölgelerindeki fetihlere katıldıkları bilinmektedir. Fetihlerden sonra bir kısmı Medâin ve Küfe'ye, Amr b. Âs ile Mısır'ın fethine katılanlar ise Fustat ve Bilbis şehrine yerleştiler. Bazıları da Kuzey Afrika fetihlerine katılıp Mağrib'i yurt edindiler. Abdülmelik b. Mervân'ın Vellâde adlı zevcesi bu kabileye mensuptur. Bundan dolayı Benî Abs, Abdülmelik ile iki oğlu Velid ve Süleyman'ın halifelikleri zamanında rahat bir hayat sürdürdüler.

Gatafan kabilesinin bu kolundan başka Esed, Hanîfe, Hevâzin b. Eslem, Amr b. Kays, Aylân ve Ak kabilelerinin kolları arasında da aynı adı taşıyan birçok kabile vardır.

BİBLİYOGRAFYA :

İbn Hişâm, *es-Sîre* (nşr. Mustafa es-Sekkâ v.dğr.), Kahire 1375/1955, I, 200; İbn Sa'd, *eş-Tabakâtü'l-kübrâ* (nşr. İhsan Abbas), Beyrut 1388/1968, I, 295-296; İbn Habîb, *Muhtelifü'l-kabâ'il ve mü'telifühâ* (nşr. F. Wüstenfeld), Göttingen 1850, s. 21; a.mlf., *el-Muhabber* (nşr. Ilse Lichtenstadter), Haydarâbâd 1361/1942, s. 234; İbn Şebbe, *Târîhu'l-Medîneti'l-Münevvere* (nşr. Fehîm Muhammed Şeltût), Cidde 1399/1979, II, 420-433; İbn Kuteybe, *el-Ma'ârif* (nşr. Servet Ukkâşe), Kahire 1960, s. 62, 263; Belâzürî, *Ensâbü'l-eşraf*, I (nşr. Muhammed Hamîdullah), Kahire 1959, s. 530; Müberrred, *Nesebü 'Adnân ve Kahtân* (nşr. Abdülazîz el-Meymenî), Kahire 1936, s. 11-12; Taberî, *Târîh* (nşr. M. J. de Goeje), Leiden 1879-1901, I, 1740, 1872-1873, 1878-1879, 1886, 2487; Mes'ûdî, *Mürücü'z-zeheb* (nşr. M. Muhyiddin Abdülhamîd), Beyrut 1384-85/1964-65, II, 211-214; İbn Düreyd, *el-İstikâk* (nşr. Abdüsselâm M. Hârûn), Kahire 1378/1958, s. 275, 277-280; İbn Hazm, *Cemhere* (nşr. Abdüsselâm M. Hârûn), Kahire 1962, s. 250-252; İbnü'l-Esir, *Üsdü'l-gâbe*, Kahire 1285-87, V, 545; İbn Kesir, *el-Bidâye*, Kahire 1351-58/1932-39 — Beyrut 1386/1966, II, 211-212; V, 88; İbn Hacer, *el-İşâbe* (nşr. Ali Muhammed el-Bicâvî), Kahire 1390-92/1970-72, II, 369-374; VIII, 116-117; L. Caetani, *İslâm Târîhi* (trc. Hüseyin Cahid), İstanbul 1924-27, IV, 87-91; Kehhâle, *Mu'cemü'l-kabâ'il* (nşr. Arab, Beyrut 1968, II, 738-740; M. Âsım Köksal, *İslâm Târîhi*, İstanbul 1972, IV, 254-260; Reckendorf, "Abs", *IA*, I, 114-116; J. W. Fück, "Ghaţafân", *EI*² (Fr.), II, 1046-1048.

MUSTAFA FAYDA

ABUDABİ

(ابو ظبى)

(bk. EBÜZABİ).

ABULCASİS

Endülü'sün meşhur hekimlerinden
Ebû'l-Kâsım ez-Zehrâvî'nin
Batı'da kullanılan Latince adı
(bk. ZEHRÂVİ)

ABUŞKA LUGATİ

XVI. yüzyıl ortalarında
Çağatay Türkçesi'nden
Osmanlı Türkçesi'ne Anadolu'da
düzenlenen bir sözlük.

Çağatay Türkçesi ile yazılmış eserleri anlamak için Hindistan ve İran'da Çağatay Türkçesi'nden Farsça'ya, Anadolu'da ise Çağatay Türkçesi'nden Osmanlı Türkçesi'ne bazı sözlükler kaleme alınmıştır. Bunlardan biri olan ve yaklaşık 2250 madde başı kelime ihtiva eden *Abuşka Lugatı*'nın hangi tarihte ve kimin tarafından tertip edildiği kesin olarak bilinmemektedir. Asıl adı

belli olmayan sözlük, "kadının kocası, yaşlı erkek, koca" anlamına gelen *abuşka* kelimesiyle başladığından kısaca *Abuşka* adı ile tanınmıştır. Sözlük, yazmalarda *Abuşka* adı yanında *Lugat-ı Abuşka*, *Kitâbü Lugatı Abuşka*, *Abuşka der Lugat-ı Çağatay*, *Lugat-ı Nevâî*, *Lugat-ı Mevlânâ Nevâî*, *Lugat-ı Mîr Ali Şîr Nevâî*, *el-Lugat alâ lisâni Nevâî*, *el-Lugatü'n-Nevâiyye ve'l-iş-tihâdâtü'l-Çağatâiyye*, *Kitâbü'l-Lugat fî lisâni Çağatay*, *Kitâbü Lugatı Çağatay* şekillerinde de adlandırılmıştır.

Ali Şîr Nevâî'nin eserlerinde geçen kelimeleri açıklamak gayesiyle yazılmış olmasına rağmen devrin diğer şairleri olan Lutfî, Haydar Tilbe, Ubeydullah Han, Sultan İskender Mirza, Sultan Hüseyin Mirza Baykara, Bâbü'r Şah gibi ediplerin eserlerinden de örnekler alınmıştır. Sözlükte geçen bütün kelimeler Arap alfabesine göre dizilerek hareketlenmiş, her harfin üstünlü, esreli ve ötreli değerleri ayrı ayrı gösterilmiştir. Ünlülerin a-e, i-i, o-ö, u-ü okunuşları belirtilmiş, ayrıca bazı ünsüzler "kâf-i Arabî", "kâf-i Fârisî" şeklinde tavsif edilerek birbirinden ayrılmıştır. Madde başı olan kelimeler isimlerin yalın, fiillerin masdar şekliyle tesbit edildiği gibi, bazan da taranan bir başka geçen çekimli halleriyle sözlüğe alınmıştır.

Sözlüğün yazmaları manzum mukaddimeli ve mensur mukaddimeli olmak üzere iki grupta toplanmaktadır. Mensur mukaddimeli olanlar muhtasar, manzum mukaddimeli olanlar mufassaldır. Birinci gruptaki yazmalar *yumay*, ikinci gruptaki yazmalar ise *yulduz* kelimesiyle sona ermektedir. Mensur mukaddimede Çağatay Türkçesi'nin (Doğu Türkçesi) özellikleri anlatılmaktadır.

Sözlüğün bazı maddelerinde de Doğu Türkçesi'nin gramer özelliklerinin açıklandığı görülür.

Kendisinden sonraki bütün Çağatay sözlüklerine kaynaklık etmiş olan *Abuşka Lugatı*'nin dünya ve Türkiye kütüphanelerinde birçok yazma nüshası vardır. Çeşitli adlar altında kayıtlı olan bu nüshalar birbirinden oldukça farklıdır. Eserin Avrupa kütüphanelerinde ki en eski tarihli yazması, Paris'te Bibliothèque Nationale'dedir. *Lugat-ı Abuşka* adlı 172 yapraklık bu yazma 949 (1542) yılında istinsah edilmiştir. *Lugat-ı Nevâî* başlıklı 134 yapraklık diğer bir nüsha 954 (1547), Supplément 963'te kayıtlı olan 210 yapraklık yazma 958 (1551), Supplément 964'te kayıtlı 117 yapraklık yazma ise 972 (1564) tarihini taşımaktadır. *Abuşka Lugat-ı Nevâî* başlıklı 112 yapraklık yazmanın XVII. yüzyılın sonlarında istinsah edildiği tahmin edilmektedir. *Abuşka* adlı altmış bir yapraklık bir diğer yazma ise 1267 (1850) tarihini taşımaktadır. *Kitâbü'l-Lugat fî lisâni Çağatay* adıyla halen Viyana Millî Kütüphanesi'nde kayıtlı bulunan 213 yapraklık yazma 959 (1552), aynı kütüphanedeki 176 yapraklık diğer bir nüsha 1279 (1862), Münih'te bulunan bir başka eski yazma da 960 (1553) tarihlidir. Leiden'de Akademi Kütüphanesi'ndeki nüshalardan *Lugat-ı Mevlânâ Nevâî* adlı olanı 1553 tarihli, *Kitâb-ı Lugat-ı Abuşka* adlı ikinci nüsha ise 1576 tarihlidir. Leiden'de *Lugat-ı Mîr Ali Şîr Nevâî* adlı bir başka nüsha daha vardır. Leningrad Genel Kitaplığı'ndaki *el-Lugatü'n-Nevâiyye ve'l-iş-tihâdâtü'l-Çağatâiyye* adlı nüshanın 1560 tarihinden önce yazılmış olduğu tahmin edilmektedir. Bu nüsha, V. V. Vel'yami-

nov-Zernov tarafından otuz üç sayfalık Rusça, yirmi yedi sayfalık Fransızca ön-söz ile yayımlanmıştır (Petersburg 1868-1869). Leningrad Hariciye Kütüphanesi'nde *el-Lugat alâ lisâni Nevâî* adlı bir başka nüsha daha vardır. Adı geçen bu nüshalarda Nevâî'nin dokuz eseri taranmıştır. Jozsef Thury'de bulunan *Lugat-ı Çağatay* adlı daha hacimli yazmada ise Ali Şîr Nevâî'nin on dokuz eserinin tarandığı görülmektedir. Armin Vambery Macaristan'daki bir başka nüshayı, madde başı olan kelimelerin Latin harfli transkripsiyonunu da göstererek, Jozef Budemz'in önsözüyle neşretmiştir (Peşte 1862). Bu neşir kısaltılarak yapılan bir neşirdir. Sözlüğün Londra (British Museum), Berlin ve dünyanın başka şehirlerindeki kütüphanelerinde de birçok yazma nüshası bulunmaktadır.

Abuşka Lugatı'nin Türkiye kütüphanelerinde de birçok yazma nüshası vardır. İstanbul Üniversitesi Kütüphanesi'nde kayıtlı olan (TY, nr. 1387) manzum mukaddimeli, 133 yapraklık nüsha, 941 (1534) tarihli olup bilinen yazmaların en eski tarihliisidir. Aynı kütüphanede 102 yapraklık manzum mukaddimeli (TY, nr. 1760), 115 yapraklık mensur mukaddimeli (TY, nr. 2782), 147 yapraklık manzum mukaddimeli (TY, nr. 3836) nüshalar da bulunmaktadır. Süleymaniye Kütüphanesi'nde kayıtlı (Esad Efendi, nr. 3264/2) doksan bir yapraklık manzum mukaddimeli nüsha 951 (1544), yetmiş dokuz yapraklık nüsha (Lâleli, nr. 1911) 952 (1545), seksen dört yapraklık ve manzum mukaddimeli nüsha (Ayasofya, TY, nr. 4748) 956 (1549) ve 113 yapraklık manzum mukaddimeli nüsha (Hâlet Efendi, nr. 57) 970 (1562) tarihlidir. 101 yapraklık manzum mukaddimeli nüsha (Aşir Efendi, nr. 348) ile 142 yapraklık yine manzum mukaddimeli diğer bir nüsha (Fâtih, nr. 5243) ise tarihsizdir. Süleymaniye Kütüphanesi (Vehbi Efendi, nr. 579), Nuruosmaniye Kütüphanesi (nr. 4047), Arkeoloji Müzesi Kütüphanesi (nr. 1222), Topkapı Sarayı Müzesi Kütüphanesi (III. Ahmed, nr. 2763) ve Üsküdar Hacı Selim Ağa Kütüphanesi'nde (nr. 1215) kayıtlı olan nüshalar da sözlüğün bulunabilen diğer yazmalarıdır. Besim Atalay, Fâtih nüshasını esas alıp bunu Muallim Cevdet'teki iki nüsha ile, ayrıca Konya ve Petersburg nüshalarını karşılaştırarak bir edisyon kritik hazırlamış, ancak eser Atalay'ın ölümünden sonra neşredilmiştir (*Abuşka Lugatı veya Çağatay Sözlüğü*, Ankara 1970, IV + 450 sayfa).

Abuşka Lugatı'nin 952 (1545) tarihli nüshasının ilk iki sayfası (Süleymaniye Ktp., Lâleli, nr. 1911/2)

BİBLİYOGRAFYA :

Thúry József, "Az 'Abuşka Lugati' czímű çağatáy szótár (Abuşka Lugati adlı Çağatay sözlüğü)", *KS*, V (1904), s. 1-21; a.mlf., *A közép-ázsiai török nyelv ismertetése*, Budapest, 1906 (Türkçe tercümesi için bk. Ragıp Hulusi [Özdem], *MTM*, 1/2 (1331), s. 207-233); Hasan Eren, "Çağatay Lugatleri Hakkında Notlar", *DTCFD*, VIII/1-2 (1950), s. 145-163; Janos Eckmann, "Die Tschaghataische Literatur", *Philologiae Turicae Fundamenta*, Wiesbaden 1964, II, 352; Ahmet Caferoğlu, *Türk Dili Tarihi*, İstanbul 1974, II, 224-225; "Abuşka", *TA*, 1, 91.

OSMAN F. SERTKAYA

AC

(عاج)

(bk. FİLDİŞİ).

ACAİBÜ'L-ÂSÂR

(عجائب الآثار)

Abdurrahman el-Cebertî'nin (ö. 1825)
XVIII. yüzyıl ile XIX. yüzyılın
ilk çeyreğini içine alan
Mısır tarihine dair Arapça eseri.

Tam adı 'Acâ'ibü'l-âşâr fi't-terâcim ve'l-aḥbâr'dır. Eser Osmanlı dönemi Mısır mahallî tarihi açısından büyük bir öneme sahiptir. Müellifin verdiği bilgilerden anlaşıldığına göre, ilk üç cildi 1220-1221 (1805-1806), dördüncü cildi ise ihtiva ettiği dönem olan 1221-1236 (1806-1821) yılları arasında kaleme alınmıştır. Eserin başında, tarih ilmi, tarihin mahiyeti, faydası, İslâm'da tarih ve takvim başlangıcının tesbiti ile ilgili kısa bir girişten sonra İslâm-tarihi alanında kaleme alınan belli başlı eserler zikredilmektedir. Mukaddime kısmında ise bir nevi adalet felsefesi yapılarak adalet ve adaletin uygulanmasıyla ilgili bakımından insanlar gruplara ayrılıp değerlendirilmekte ve devlet yöneticilerine öğütler verilmektedir. Devamında başlangıçtan XII. yüzyılın başlarına kadar Mısır tarihinin bir özeti yapılmakta, mukaddimeden sonra da kronolojik sıraya göre olaylar ele alınmaktadır. Olayların yıl, ay ve günlere göre verilmesinin ardından her yılın sonunda o yıl vefat etmiş kimselerin biyografileri yer almaktadır. XII. yüzyılın başından 1190 (1776) yılına kadar geçen olaylar birinci ciltte, 1190-1212 (1776-1798) yılları arasındaki olaylar ikinci ciltte, 1213-1220 (1799-1806) yılları arasındaki olaylar üçüncü ciltte, bu tarihten 1236 (1821) yılına kadar geçen olaylar da dördüncü ciltte anlatılmıştır.

Cebertî'nin kaydettiğine göre, eserin kapsadığı dönemin ilk kısmını kaleme almak için yaptığı kaynak araştırması pek olumlu sonuç vermemiş, bu yüzden müellif 1100-1170 (1688-1757) yılları arasındaki olayların tesbiti için şifahî mâlûmata, resmî kayıt ve sicillere, hatta türbe ve mezar taşlarındaki bilgilere müracaat etmiştir. 1170-1190 (1757-1776) yılları arasında geçen olaylara ise bizzat şahit olmuş, ancak zamanla bunları unutmuş olduğundan, eseri yazmaya başladığında hâfızasını yoklayarak hatırladığı bilgileri kaydetmiştir. 1190 (1776) yılından telif zamanına kadar geçen süre içinde ise düzenli notlar tutmuştur. Son üç cildin 1190 (1776) yılından sonraki olayları kapsadığı göz önüne alınırsa, eserin tamamına yakın kısmının düzenli tutulan notlara dayandığı anlaşılar. Cebertî, eserin telifiyle ilgili olarak, yukarıda verilen bilgiler yanında daha başka açıklamalarda da bulunmaktadır. *Silkü'd-dürrer fi a'yânî'l-ḫarnî's-ḡânî 'aşer* adlı eserin müellifi Şamlı tarihçi Murâdî, eserinin telifi için İslâm dünyasının çeşitli yerlerindeki birçok âlim yanında *Tâcü'l-'arûs*'un müellifi Murtazâ ez-Zebîdî'den de yardım isteğinde bulunmuştu. Talebesi Cebertî'nin de yardımıyla bilgi toplamaya başlayan Zebîdî kısa bir süre sonra vefat edince (Nisan 1791), Murâdî Cebertî'ye mektup yazarak toplanan bilgileri göndermesini istemişti. Bunun üzerine hocasının derlediği notları bulan Cebertî kendi müsvedde notlarını da tamamlamaya çalışmış, fakat bu sırada Murâdî'nin de vefat haberini alınca (Ekim 1791) çalışmasını bir kenara bırakmıştı. Cebertî'nin bu çalışması, daha sonra kaleme almaya başladığı eserinde büyük bir yekûn tutan biyografik muhtevayı ve bu bilginin niçin Murâdî'nin eseri gibi XII. (XVIII.) yüzyıl üzerinde yoğunlaştığını açıklamaktadır. Ayrıca, Cebertî'nin eserine verdiği adda önce "terâcim"i, sonra "ahbâr"ı zikretmesi tesadüfî olmayıp eserde biyografik muhtevanın ağırlığına işaret etmektedir.

Eserde Memlûklü tarihi ve tarihçileri ne çok az yer verildiği için, Cebertî'nin bu tarihçilerden ne ölçüde faydalandığını tesbit etmek oldukça güçtür. Ayrıca eserini başlattığı XVIII. yüzyıl başlarından önceki olaylara ayırdığı birkaç yetersiz bahis, bu tarihe kadar geçen Osmanlı dönemi Mısır tarihine pek âşina olmadığını göstermektedir. Bunun gibi, bu yüzyılın başlarıyla ilgili dönemi de

ikinci dereceden birkaç kaynaktan faydalanarak kaleme aldığı görülmektedir.

Eser, Cebertî'nin yaşadığı dönemde Mısır'daki Osmanlı unsuru ve ülkenin Bâbiâî ile münasebetleri konusunda, Osmanlı arşivleri karşısında ikinci derecede kalmış olmakla birlikte, çok değerli ve zengin bilgiler vermektedir. Fransızlar'ın üç yıl süren Mısır işgaliyle (1798-1801) ilgili bir kaynak olarak da başta Fransızlar olmak üzere birçok Batılı tarihçi tarafından kaleme alınmış, sayı ve muhteva bakımından oldukça zengin literatür içinde, bu dönemin en güvenilir ana kaynaklarından biri olarak kabul edilmektedir. Fransız işgali ve daha sonraki dönemi araştıran çağdaş Fransız tarihçileri, eserin üçüncü cildinin üçte ikilik kısmını bu kısa süreli işgale ayıran Cebertî'ye son derece önem vermişlerdir. Bu dönem üzerine ilk elden malzemeye dayanılarak hazırlanmış bulunan *Histoire scientifique et militaire de l'expédition française en Egypte d'après les mémoires, matériaux, documents inédits* (I-X, Paris 1830-1834) adlı büyük eserde de Cebertî'nin tarihine ilgisiz kalmamış, birçok hususta onun verdiği bilgilere diğer kaynaklardan daha çok güvenilmiştir.

Eserin Kavalalı Mehmed Ali Paşa hükümeti ve reformlarıyla ilgili son kısmı ayrı bir önem taşımaktadır. Bu dönemle ilgili lehte ve aşırı peşin hükümlerle dolu eserlere karşı, aynı dönem için kara bir tablo çizen Cebertî'nin eseri, gerçeğin kavranması bakımından dengeleyici bir özelliğe sahiptir. Cebertî'nin bu konuda söylediklerinin hepsini kabul etmek mümkün olmamakla birlikte, Mehmed Ali dönemi ve öncesini çok yakından tanıyan biri olarak verdiği doğru bilgilerle tesbit ve teşhisleri göz ardı etmek de mümkün değildir.

Cebertî'nin, eserinde daha çok yönetime ilgilendiren siyasî ve askerî olayları ele almakla kalmayıp yer yer en ince ayrıntılarına kadar sosyal, kültürel ve ekonomik hayata da büyük ölçüde yer vermesi, onu diğer birçok tarihçiden ayıran önemli bir özelliktir. Bu bakımdan eseri, bir devlet veya hükümet tarihi olmaktan çok bir sosyal tarih mahiyetindedir. Kendisi bazı nâdir durumlar dışında tahlil ve değerlendirmeye girmemekle birlikte olayları ve ayrıntılarını sunuşundaki dikkat ve ustalığı, olayların değerlendirilmesinde önemli rol oynamaktadır. Tarafsız ve güvenilir kaynaklarla doğruluğunu belgelemekten